

N:o 107.

Uppläst och godkänd af Första Kammaren den 15 maj 1903.
— — — — Andra Kammaren den 15 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckta motioner
om ändrade bestämmelser rörande förekommande och
släckning af skogseld.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 55.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag hafva enskilda motionärer väckt förslag om ändrade bestämmelser rörande förekommande och släckning af skogseld.

Enligt Riksdagens mening äro de nuvarande lagbestämmelserna i detta ämne i flere hänseenden föråldrade och otillfredsställande. Sålunda äro stadgandena om skyldigheten att deltaga i släckning af skogseld byggda på äldre tiders förhållanden, och det låter sig numera knappast göra att med ledning af dessa stadganden komma till någon bestämd uppfattning om hvilka personer det i ett visst fall åligger att inställa sig för berörda ändamål, och hvilka ansvaret skall drabba i händelse af underlåtenhet härutinnan. Tillämpningen af nämnda stadganden är därför förenad med synnerliga svårigheter. Huru man än må tolka bestämmelserna i ämnet, äro de dessutom i allmänhet ej tillräckliga, för att man med stöd af dem skulle kunna åstadkomma erforderligt släckningsmanskap, och detta med den skyndsamhet, som i dylika händelser är af så stor vikt. På grund af bestämmelsernas

otydlighet torde ansvar sällan kunna åläggas för underlåtenhet att efterkomma desamma, och de böter, som finnas stadgade, äro för öfrigt begränsade till sådana belopp, att någon kraftigare verkan af det straff, hvartill den tredskande kan blifva fälld, icke lärer vara att emotse. På samma gång den nuvarande lagstiftningen alltså lämnar mycket öfrigt att önska i fråga om tydlighet och effektivitet, kan man hysa berättigad tvekan om rättvisan af de grunder, hvarpå densamma hvilat. Äfven om man anser släckning af skogseld utgöra en angelägenhet af den beskaffenhet, att det fortfarande bör vara en allmän medborgerlig förpliktelse att däri deltaga, bör det nämligen erkännas, att fullgörandet af denna förpliktelse mången gång kan vara mycket betungande. Billighetsskäl synas därför tala för att personer, hvilkas medverkan kräfves för släckning af skogseld, utan att de däraf själfva hafva intresse, skulle, när förhållandena sådant påkallade, äga rätt till någon ersättning för sitt arbete och sin tidspillan. Gällande lagstiftning innehåller emellertid icke några föreskrifter i sådant syfte.

De bristfälligheter, som sålunda vidlåda förevarande bestämmelser, synas Riksdagen så mycket mera förtjäna nppmärksamhet, som erfarenheten nogsamvisat, hvilken skada skogseldarna, särskildt i de norra delarna af vårt land, kunna förorsaka. Frågan om åvägabringande af lämpliga föreskrifter till förekommande och hämmande af sådana eldar är därför af stor nationalekonomisk betydelse, och äfven i sin egenkap af skogsägare har staten härvid viktiga intressen att bevaka. Enahanda behof har i vårt grannland Norge redan föranledt, att dessa förhållanden ordnats genom en särskild lag af den 27 juli 1896.

Riksdagen finner alltså en revision af bestämmelserna i ämnet vara behöflig och önskvärd och får därför anhålla, att Eders Kungl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till lag, innefattande ändrade bestämmelser rörande förekommande och släckning af skogseld.

Stockholm den 15 maj 1903.

Med undersåtlig vörndnad.